

Rama IX Art Museum Foundation

former home

- in to the sea decide (june 27 - september 1, 2000)
- Absolute Abstract (march 27 - june 7, 2001)
- painter pursuit (june 7 - july 1, 2001)
- normal & nature (august 9 - september 1, 2001)
- nek poh pa art exhibition (november 1 - december 1, 2001)
- Bangkok on film (december 1 - january 1, 2002)
- art walk project (self spiritual subversion of truth (january 3 - march 26 - April 1, 2002)
- KOCU (April 1 - 3 May, 1998)
- dream a little dream (May 15 - 31, 2002)
- rain drops a pig's shirt running (june 1 - 15, 2002)
- piece of word (August 22 - October 1, 2002)
- Acting and production design woman opportunity (October 18, 2002)
- the miracle bags of awakening (November 1 - 15, 2002)
- diehiteen french, Dec petra von (December 1 - 15, 2002)
- New essence (May 14 - June 1, 1999)
- film talk 2 (June 19 - July 25, 1999)
- from American landscape (June 25 - August 1, 2000)
- recent painting (August 16 - September 1, 2000)
- farmers is farmers (October 22 - November 1, 2000)
- son era (January 15 - February 13, 2001)
- inside out (February 19 - March 18, 2001)
- image of report (April 7-12, 2000)
- poetry & madness (May 12-11, 2000)
- chait wit (June 16-18, 23-25, 2000)
- keep your distance (July 15 - August 12, 2000)
- lured love power (September 21 - October 1, 2000)
- who self (October 21 - November 18, 2000)
- buddhist lives (November 25 - December 1, 2000)
- scopolumine (January 12-20, 2000)
- chait tai pai nob (February 9-11, 16-18, 23)
- sudithrak (March 9 - April 7, 2001)
- con, tography (May 12 - June 9, 2001)
- conveys, cloudyshies (June 22 - July 21, 2001)
- thait - Laos forestay (September 3 - October 1, 2001)
- 01/1/01 (November 3-4, 10-11, 17-18, 24-25, 2001)
- month of photography (December 1-28, 2001)
- as big as it's small (January 11 - February 1, 2002)
- fund raising exhibition (April 1-11, 2002)
- developing time (April 25 - May 8, 2002)
- different angles (August 8-30, 2002)
- acx snows montage (September 6-15, 2002)
- tongdee's painting (September 19 - October 1, 2002)
- vol for talk (October 9 - November 2, 2002)
- 2 in 1: spirit of fiber; faces of nepal & made (2003)
- keep painting (January 11 - February 8, 2003)

บ้าน : Home

นิทรรศการเปิดบ้านใหม่ของหอศิลป์ตาดู

An Inauguration Exhibition of New Tadu Contemporary Art 1 April- 22 May : 2004

นิทรรศการศิลปะจัดวาง, วิดีโอ ภาพยนตร์และสื่อผสม

โดย สมบูรณ์ หอมเทียนทอง, สุวรรณ ลัษณณี, คงศักดิ์ กุลกลางดอน

ฟิลิปป์ ลาเลอ, ลิลเลียน ซุมเคมิ และ Nostromo Group

An Exhibition of Installation, VDO, Short Film & Mixed Media.

By Somboon Hormtiantong, Suwan Laimanee, Kongsak Gulglangdon,

Philippe Laleu, Liliane Zumkemi and Nostromo Group

1 April - 22 May : 2004

Rama IX Art Museum Foundation

HOMEF

วิถีเสปศิลปะของนักธุรกิจไทยกับนโยบายส่งเสริมศิลปะเชิงพาณิชย์ของรัฐ

ภาพเขียนสวยๆของศิลปินชื่อดังของไทยอย่าง อังคาร กัลยาณพงศ์ ถวัลย์ ดัชนี ประเทือง เอมเจริญ เฉลิมชัย โฆษิตพิพัฒน์ หรือท่านอื่นๆรวมถึงศิลปินชาวต่างประเทศด้วย ซึ่งมูลค่าและราคาของผลงานศิลปะเหล่านี้ก็ล้วนแต่สูงในระดับตัวเลข 6 ถึง 7 หลักทั้งนั้น หลายครั้งเราจะพบว่างานศิลปะเหล่านี้ตกไปอยู่ในครอบครองของผู้ที่มีความร่ำรวยหรือมหาเศรษฐีในสังคม

การสะสมคอลเลคชั่นภาพเขียนของศิลปินที่นิยมชมชอบ หรือการสร้างพิพิธภัณฑ์ศิลปะ เพื่อเก็บรวบรวมงานสะสมของตัวเองและเปิดให้แก่นักศิลปะได้ชื่นชมของผู้มีอันจะกิน ช่วยส่งเสริมให้ศิลปะคงอยู่กับสังคมได้ในทางหนึ่ง แต่มิได้ช่วยให้ศิลปะเกิดการเจริญงอกงามในวงกว้างและลึกอย่างยั่งยืนได้

คุณวิทิต สีนตพงษ์ นักธุรกิจชั้นนำของอุตสาหกรรมรถยนต์ไทย ท่านเป็นนักธุรกิจอีกผู้หนึ่งที่มีความรักในศิลปะ ความสนใจในศิลปะเริ่มต้นจากการได้ไปชมงานศิลปะที่ชอปป แต่ความรักในศิลปะของท่านไม่หยุดอยู่เพียงแค่นั้น เพราะมองเห็นว่าประโยชน์ที่ได้รับจากศิลปะมีมากมาย และถือเป็นเครื่องบ่งบอกลักษณะทางวัฒนธรรมสำคัญอย่างหนึ่งของสังคม ดังนั้นเขาชวนและศิลปินที่ทำหน้าที่สร้างสรรค์สิ่งสวยงามสู่สังคม จึงสมควรได้รับการส่งเสริมและสนับสนุนในการสร้างสรรค์ และนำเสนอผลงานที่มีคุณภาพออกมาสู่สังคม เพื่อให้ประชาชนได้เสพความสุขและสังคมมีความน่าอยู่ยิ่งขึ้น

“ศิลปะช่วยกล่อมเกลาจิตใจจนเราให้ความสนใจและเฝ้ามองสิ่งต่างๆรอบตัว ในด้านดีก่อนเสมอ มันจึงส่งผลให้คนเราคิดและกระทำแต่สิ่งที่ดีและถูกต้อง” - วิทิต สีนตพงษ์ -

ขณะเดียวกันท่านก็มองว่า แนวคิดการเก็บสะสมไว้เพื่อชื่นชมเอง หรือแม้จะสร้างพิพิธภัณฑ์เพื่อเมื่อแก่ประสพการณ์ความสวยงามแก่คนอื่น ก็ยังไม่สามารถสนองความต้องการของท่านในอันที่จะผลักดันให้ศิลปะมีการเติบโตและพัฒนาอย่างขึ้นไปได้ ดังนั้นท่านจึงบูรณาการความรักในศิลปะและความปรารถนาให้ศิลปะและสังคมพัฒนาไปพร้อมกัน เข้าด้วยกัน จนในที่สุดจึงเกิดโครงการหอศิลป์ตาดูขึ้น

ความตั้งใจที่จะให้หอศิลป์ตาดู เป็นเวทีสาธารณะสำหรับศิลปินร่วมสมัยทั้งรุ่นเก่าและรุ่นใหม่แสดงออกถึงความคิดและผลงานศิลปะของตนเอง และยังมีโอกาสการจำหน่ายผลงานแก่ศิลปินทุกคนด้วย นอกจากนั้นยังเป็นการกระตุ้นให้คนไทย โดยเฉพาะเด็กและเยาวชน รักและอยากสร้างสรรค์งานศิลป์ ให้มากกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน ผลพลอยได้อื่นๆ ท่านยังหวังให้หอศิลป์ตาดู เป็นสถานที่ที่บุคคลทั่วไปสามารถเข้ามาชื่นชม สิ่งสวยงาม พักใจ ผ่อนคลายกับศิลปะร่วมสมัย เป็นแหล่งนัดพบและเสนาหาของศิลปิน ผู้รักศิลปะ แห่งใหม่ในกรุงเทพมหานคร รวมถึงจะเป็นแหล่งความรู้ทางด้านศิลปะแก่เด็กและผู้สนใจที่จะเรียนและฝึกฝนศิลปะแขนงต่างๆ ด้วย

วิถีการเสพงานศิลปะของนักธุรกิจผู้เฒ่า มีความน่าสนใจไม่น้อย ยิ่งในวันนี้ สิ่งที่เราเฝ้ามองเห็นและลงมือทำเมื่อประมาณ 8 ปีที่แล้ว (ก่อตั้งหอศิลป์ตาดู ขึ้นเมื่อ ปี 2539) ได้กลายเป็นนโยบายสำคัญของรัฐบาลชุดปัจจุบัน คือ นโยบายส่งเสริมและผลักดันให้ประเทศไทยเป็นตลาดศิลปะงานศิลปะของภูมิภาค (Art Mart) เป็นการสนอง

ความต้องการที่แท้จริงของศิลปินไทย และเป็นการเผยแพร่ ศิลปวัฒนธรรมไทย ที่อ่อนหวานงดงามอันเป็นเอกลักษณ์โดดเด่น ให้เป็นที่ยอมรับในสายตาชาวโลก

“ผมเสียดายเวลาในอดีตที่ผ่านมาที่ศิลปินชาวไทยหลายต่อหลายคนต้องเดินทางไปทำงานยังต่างประเทศ นำเสียดายที่เราไม่ได้ให้โอกาสพวกเขาใช้ความรู้ความสามารถทางด้านศิลปะที่ร่ำเรียนมาหาเลี้ยงชีพได้ หรือทำในคนไทยจึงไม่เสพงานศิลปะเท่าที่ควรจะเป็น ซึ่งทั้งหมดทั้งมวลก็เป็นเพราะขาดการสนับสนุนจากรัฐบาล”

ณ วันนี้ วิทิต สีนตพงษ์ ยังมุ่งมั่นเต็มหัวใจที่จะให้ หอศิลป์ตาดู ที่ท่านรังสรรค์ขึ้น ทำหน้าที่จรรโลงสังคมไทยและอนุรักษ์วัฒนธรรมชาติต่อไป ด้วยความภาคภูมิใจเต็มเปี่ยมที่มีส่วนรักษาศิลปะให้เป็นมรดกที่มีคุณค่าแก่สังคมอนาคตต่อไป และมีใจว่าสิ่งที่ทำเป็นแนวทางการส่งเสริมศิลปะที่ยั่งยืน

BUSINESSMAN'S ART APPRECIATION FALLS IN LINE WITH GOVERNMENT'S ART TRADE POLICY

Numerous drawings and paintings of renowned Thai artists such as Ajarn Angkarn Kalayanapong, Tawan Datchanee, Acharn Pratueng Eimcharoen, Ajarn Chalermpol Kositpipat as well as international artists are kept in the private collections of Thailand's tycoons, many of whom have amassed impressive collections worth a fortune

Rama IX Art Museum Foundation

While art appreciation and collection in this private, elite fashion undoubtedly provides pleasure for a few, it is not enough to flourish in wider spheres or to be more accessible to the general public. It is a necessity to ensure its growth and continuity.

Vithit Leenutaphong, a leading car industrialist is a businessman with a love and appreciation of art. However, it doesn't just stop there. He realized that the benefits that can be gained from art are numerous. His desire to support Thai youths with innovative designs, combined with an urge to make art appreciation a pleasure that is accessible to all, led to the establishment of Tadu Contemporary Gallery in 1996. Tadu was created as a venue for art learning, creation, and exhibition and as a mingling place for artists and art enthusiasts in Bangkok.

Vithit's supportive approach and appreciation of art has surprisingly coincided with the present government's move to support Thailand as an ART TRADE MART. The government currently provides support to Thai artists to generate further income and to publicize our unique Thai cultural heritage and extraordinary artisan skills

"I regret that in the past, our Thai artists had to travel abroad in order to earn sufficient income, establish themselves and receive recognition for their work," stated Vithit

Today, Vithit remains dedicated to Tadu Contemporary Gallery. He envisions Tadu as a contemporary gathering place for artists and art enthusiasts and a place that will play a part in preserving Thai heritage, indeed it is a sustainable contribution to art

Yontrakrit Group

“บ้าน=...?”

บ้านของเรา...เท่ากับอะไร ถ้า “บ้าน” มีความหมายและมีความหลายหลากในด้านความรู้สึก และมากมายในความหมายด้านรูปธรรมที่จับต้องได้ ทั้งในความหมายในลักษณะนามธรรมที่เป็นเพียงอากาศธาตุสำหรับบางคน

บ้านที่ชื่อว่า ตาดู นั้นคงเป็นเพียง ผืนดิน 6 ด้าน สีขาวสะอาดเป็นที่พักพิงทางด้านความคิดของผู้คนที่เดินทางผ่าน กระนั้นบ้านหลังนี้ ก็ยังเป็นเพียงเส้นดั่งเส้นนอนที่ก่อเป็นโครงร่างขึ้น และบางครั้งหน้าที่ของห้อง 6 ด้านสีขาวนั้นก็ก็เป็นเพียงประตู ที่นำไปสู่ บ้านหลังอื่นๆ ที่ศิลปินได้นำมาก่อร่างเป็นบ้านที่เป็นตัวแทนทางความคิด และความรู้สึกเช่นในนิทรรศการเปิดบ้านตาดู ปี 2547 ที่ได้เชิญศิลปินต่างที่ต่างถิ่นทั้ง 5 ท่านมาลงแรงกาย - ใจเปิดบ้านและบ้านในมุมมองผู้กำกับภาพยนตร์ชั้นนำในนาม Nostromo มาร่วมสร้างห้องเปล่าๆให้มีความหมายด้วยการจัดฉายหนัง

ไม่ว่าบ้านตาดูนั้นน่าจะเป็นที่ๆทุกคนที่รักศิลปะเกี่ยวข้องกับศิลปะช่วยลงฐานกำลัง ก่อการแห่งเทแห่งแรง และตกแต่งสวยงามน่าอยู่ ให้บ้านมีความหมายสมบูรณ์ พอเพียงที่จะให้ผู้พักพิงและพวกเราเองได้เติบโตต่อไป

ปี 2547 นั้นเราได้ย้ายบ้าน ตาดู มาในสถานที่แห่งใหม่ ด้วยแรงสนับสนุนงบประมาณ กำลังกายและจิตใจที่ดีจากทุกคนโดยเฉพาะผู้บริหาร กลุ่มบริษัท ยন্ত্রกิจ จำกัด ด้วยความคาดหวังที่จะเป็นส่วนที่จะช่วยสร้างเสริมศิลปะและวัฒนธรรมในสังคมไทย ให้เกิดการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง จากเวลาที่ผ่านมามาตั้งแต่ หาดูได้เปิดตัวเองจากที่เดิม ท่ามกลางความสงสัยและลังเลของผู้คน ท่ามกลางกระแสการร้องเรียกสถานที่ทางศิลปะ วันนี้เรามีหอศิลป์ตาดูแห่งใหม่อันเป็น“ที่”ที่จะให้ทุกคนได้มาปะทะสังสรรค์และแลกเปลี่ยนกัน โอกาสนี้จึงขอระลึกถึงความตั้งใจที่ต่ออย่างจริงใจของคุณ วิทิต สีนตพงษ์ และผู้บริหาร กลุ่มบริษัท ยন্ত্রกิจ ตลอดจนพนักงาน เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องที่ได้ร่วมมือและลงแรงจนกระทั่งเกิด หอศิลป์ตาดู ในปี 2547 อย่างสมศักดิ์ศรี

วิศักดิ์ สุนจิต หอศิลป์ตาดู ชั้น 7 อาคารบาเซโลนา มีนาคม 2547

Home = ?

What is the definition of a home? If “home” carries different meanings in terms of functions and emotions, for some, “Tadu” is only a clear white six-angle asylum for passers-by. For many, it is only vertical and horizontal lines that combine into a house. At times, the six-angle room is only a door that leads artists to new ideas. At the opening ceremony in 2004, five artists are invited to open the house. New wave short filmmaker, Nostromo, is turning this empty space into art house with their films.

I hope all art lovers to help build a solid foundation for “Tadu”, decorate it, also make it livable and a perfect home.

Thanks to strong supports from our old friend, Yontrakrit Group, we have now moved to our new site. After the closure of the former site of Tadu, the new site will be the “place” for all to meet.

On this special occasion, I would like to pass my sincere thank to Mr Vithit Leenutapong and other executives as well as staff who have made new Tadu Contemporary Art come true.

Apisak Sonjod Tadu Contemporary Art, 7th floor, Bacerlona Building March 2004

บ้านของฉัน

คำ ผกา

ฉันเพิ่งจะมีบ้านได้สองเดือน

ฉันไม่เคยฝันถึงการมีบ้านเป็นของตัวเอง ทั้งยังไม่เคยฝันว่าในชีวิตนี้อาจจะมีบ้านในฝันกับใคร ฉันเติบโตมาในบ้านของตากับยายที่มีคนอยู่ในบ้านมาก บ้างน้อยบ้าง บางครั้งลุงพาป้าสะใภ้เข้าบ้าน บางครั้งป้าสะใภ้หนีออกจากบ้าน บางครั้งน้าบางคนพาเพื่อฝูงมาลิ่งสถิตย์อยู่ในบ้านนานนับเดือน บางครั้ง พวกเขาก็หายออกไปจากบ้านทั้งกลุ่มนานนับหลายเดือน บางครั้งที่น่าบางคนแต่งงาน เขาจะสร้างบ้านหลังเล็กๆ อยู่ในสวนบริเวณเดียวกับบ้านของตา และยายนั่นเอง ฉันเชื่อมาตลอดว่า เมื่อฉันโตขึ้น ฉันก็คงอยู่ในบ้านหลังนี้ต่อไปในฐานะสมาชิกคนหนึ่งของบ้านร่วมกับญาติ พี่น้องคนอื่นๆ ที่เวียนกัน เข้าออกอย่างไม่ขาดสาย

ในเวลานั้น ฉันไม่เคยคิดถึงความตาย

เวลาที่ฉันมีความสุขที่สุด คือเวลาที่ไม่มีใครอยู่บ้าน ยายไปวัด ตาไปเยี่ยมเพื่อน น้าๆออกไปธุระ บ้านทั้งหลังตกอยู่ในความเงียบ ถึงโบสถ์ของต้นลำเจียกหน้าบ้านเพียงแต่โบกเบาๆ ส่งกระแสความเยือกเย็นเหมือนหญิงชราที่กำลังอึมเิบกับความสงบในบั้นปลายของชีวิต ส่วนฉันอึมเิบ กับทุกตารางนิ้วในบ้านที่กลายมาเป็นของฉันโดยสมบูรณ์ ฉันเปิดโทรทัศน์ทิ้งไว้ทั้งวันอย่างไม่เกรงใครจะก่นด่า เปิดตู้เย็นดึงขวดแฟนต้าน้ำเขียว น้ำแดง ออกมาดื่มอย่างสำราญ ดันเงินในลิ้นชักของยาย คิดวางแผนถึงมือกลางวันอันหรรษา ก้วยเตี่ยว หรือขนมจีน หรือส้มตำ ก่อนจะลงท้ายด้วยรวมมิตร น้ำแข็งใส

ทีละเล็กทีละน้อยกับความอึมเิบยามได้อยู่ตามลำพังแต่เพียงผู้เดียวในบ้าน ฉันอดคิดไม่ได้ว่า จะดีสักแค่ไหน ถ้าทุกคนในบ้านตาย แล้วเหลือฉันครอบครองบ้านหลังนี้ตามลำพัง หลังจากนั้นจินตนาการถึงองกาม เพียงเหลือฉันได้ครอบครองบ้านแต่เพียงผู้เดียว สิ่งแรกที่ฉันจะทำคือขายโรงสีข้าว เป็นเกลียดเสียงของโรงสี มันทำลายความเงียบของบ้าน ที่สำคัญ สำหรับฉันแล้วมันทำลายทุกหยาดน้ำค้างของยามเช้า และโมฆะยามอันเงียบงันของหญิงชราที่โบกมาอยู่บนยอดไม้ก็พลอยสูญสลาย เหมือนความสุขถูกขับไล่ หลังจากเครื่องยนตร์ กลิ้งน้ำมันเครื่อง และคลั่งไคล้ข้าวเปลือกพร้อมใจกันขับไล่ความสุขสะอาดของวันจนกระเจิดกระเจิง

ลำดับต่อมา ฉันจะกำจัดสินค้าในร้านขายของจีปาดะของยายออกไปให้เกลี้ยง ครีมนกวนอิม แป้งสปริงซอง ยามวดหอย กระดาษย่น กระดาษว่าว กระดาษห่อของขั้วญี่ค้างหลายปี ริมบั้นพลาสติกสีต่างๆ ดอกไม้ไฟ ประทัด หนังสือตึก ผงซักฟอก แชมพู และอีกสารพันที่ลุ่มก้นอยู่ในฝุ่น หยากไย และขี้จิ้งจก อ้อ กระโถนที่เต็มไปด้วยเสลด น้ำลายของลูกค้ำร้านเหล้ายามเย็นของยายก็เป็นรายกายที่ต้องกำจัดเช่นกัน

มีอะไรอีกล่ะที่ฉันต้องเขี่ยมันออกไปให้พ้นทางชีวิต ..ระหว่างหลังคากับฝ้าเพดานบ้านของเรา เต็มไปด้วยนกพิราบที่มาทำรังอยู่กันถาวร มีอยู่สมัยหนึ่งที่ตาของฉันใช้ฝืนคลุกข้าวเลี้ยงนกจรจัดเหล่านี้ เพื่อล่อให้มันติด ล่อให้มันชักชวนเพื่อนฝูงเข้ามาในบ้าน ฉันยังนึกไม่ออกจนบัดนี้ว่า นกขี้ยาจำนวนมา ในบ้านทำให้ตามีความสุขมากขึ้นได้อย่างไร แต่ที่แน่ๆ มันส่งเสียงดังหนวกหู และระบายบ้านของเราจนลลายพร้อยด้วยขี้ของมัน

จากนั้นฉันจะทำบ้านทั้งบ้านให้โล่ง สมบัติพิสดานเก่าเก็บมาเกลียดจะถูกนำไปทิ้ง จะดูบ้านให้มันวับไม่เหลือแม้เพียงหนึ่งรูลิฝุ่น แมงมุมทุกตัวถูกขับไล่ และใยของมันจะถูกทำลาย จะมีอะไรดีไปกว่าบ้านที่ว่างเปล่า ฉัน และแสงแดดยามบ่าย หรือความมืดเยือกเย็นของราตรี

แต่สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นได้อย่างไร ถ้าไม่มีใครตาย และอีกนานเท่าไร พวกเขาถึงจะตาย ฉันได้แต่คิด คิด คิด ในคืนฟ้ามืด บานกลีบเข้าสู่สภาพแห่งความเงียบสงบอีกครั้ง โรงสีอับลักษณ์นอนหลับ เช่นเดียวกับทุกๆคนในบ้าน ยอดไม้ที่ขั้วญี่เลียมาทั้งวันจาก กิจกรรมอีกทีก็เริ่มโบกโบยอย่างหรรษา ฉันนั่งจ้องมันโคลงตัวอยู่ในสายลมอย่างเข้าใจ ยามนี้ฉันไม่อยากจะให้โลกมืดกลางวัน

ยายสุขภาพไม่ดี มีโรคภัยรุมเร้าอยู่มากมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งหอบหืด ยายตัวเล็ก ผอม และซัดเซียวมาก แถมยังเข้าโรงพยาบาลบ่อยๆ ยายคงตายเร็วกว่าใคร ฉันแอบคำนวณเวลาอยู่ในใจ พวกน้าๆคงอีกนานกว่าจะตาย ได้แต่ภาวนาให้เขาแต่งงาน แล้วย้ายไปอยู่ที่อื่น ส่วนน้ากะเทยคงไม่แต่งงาน แต่ถึงอย่างนั้นพวกเขาคงไม่ค่อยอยู่บ้าน ปัญหาสำคัญของฉันคือ ตาที่เป็นประมุขของบ้านมากกว่า ตาอายุมากที่สุดก็จริง แต่ยังแข็งแรง และฉันนึกไม่ออกเลยว่า ตาจะตายลงไปง่ายๆได้อย่างไร รู้แบบนี้ ความฝันของฉันที่จะได้อยู่บ้านตามลำพังก็เลื่อนรางลงทุกทีๆ

เมื่อไรตาจะตายนะ ?

ทว่าความฝันของฉันมาเร็วกว่าที่คิด ตาที่ดูแข็งแรงและไม่น่าจะป่วยด้วยโรคอะไรทั้งสิ้นอยู่ๆก็กลายเป็นคนแก่เข้าๆออกๆโรงพยาบาลเป็นว่าเล่น ดูเหมือนจะอาการหนักกว่ายายซะโรคอ่อนแออยู่เป็นนิจ

แล้ววันหนึ่งตาก็ตายลงไปได้ แม่ของฉันขับรถเข้าบ้านด้วยท่าทางอิดโรยพร้อมกับบอกว่า “ตาเสียแล้วที่โรงพยาบาล” ฉันได้ยินอดที่จะอึ้งนึนตๆไม่ได้เลย ในที่สุด...วันที่ไม่น่าจะมาถึงก็มาถึง โจทย์ที่ยากที่สุด ได้จากไปแล้วอย่างง่ายดายจนไม่น่าเชื่อ

งานศพผ่านอย่างเรียบร้อย เราขายโรงสีได้เลย โดยไม่ต้องรอให้ยายตายลงไปอีกคน ไม่มีตาเสียคน อะไรๆก็ง่ายขึ้นมาก ฉันมีความสุขขึ้นมากมาย ส่วนแม่กับน้าๆก็รีบร้อนหาที่ฝังหรืออย่างไรไม่รู้ หนึ่งเดือนผ่านไป ยายนอนตายอย่างสงบในที่นอน ไม่มีปีไม่มีขลุ่ย ไม่มีลิ้นจ๊วน มีแต่ร่างเล็กๆไร้วิญญาณนอนนิ่งไม่ไหวติงเมื่อฉันเปิดมุ้งหวังจะปลุกให้ยายตื่นมากินข้าว

เหมือนบ่าสองบ่าที่เคยหนักอึ้งจะผ่นคลาย เหมือนโลกที่หม่นอย่างฟ้าหลังจะได้คลี่ เหมือนหมู่เมฆได้แย้มกลีบยอมให้ดวงอาทิตย์ข้าแรกแสงอันผุดผ่องออกมาจนบรรเจิดฟ้า ฉันเกือบจะได้ยินเสียงหมุดต้นไม้ในบ้านร้องเพลง ในท่ามกลางความโศกสลดและความวุ่นวายของงานศพ คงมีแต่ฉันกับต้นไม้บางต้นที่รู้ว่า อีกไม่นาน บ้านจะเงียบ อีกไม่นาน น้ำค้างยามเช้าจะระเหิดไปอย่างเชื่องช้า อ่อนหวาน แทนที่จะถูกขับไล่ให้กระเจิงอย่างที่เคยเป็น

ศพของฉันไม่หยุดเพียงเท่านั้น อีกไม่นานปี ลุงคนหนึ่งของฉันตายด้วยโรคพิษสุราเรื้อรัง นำสี่คนทยอยตายลงไปถึงละหนึ่งคนด้วยโรคเอดส์ ...ฉันดีใจจริง

อ...บ้านที่เงียบงัน...ฉันไม่คิดเลยว่า เธอจะใช้เวลาเดินทางเร็วถึงอย่างนี้

วันนั้น สายลมโบก ยอดไม้โคลงตัวอ้อยอิ่งในอากาศ เหลือนกพิราบตื้อไม่กี่ตัวบนหลังคา บ้านทั้งหลังนิ่งเงียบไม่ไหวติง ลำแดดลอดช่องตาแสงหนีอหน้าต่างลงมาพาดที่พื้นเป็นริ้ว

นอนอนนิ่งอยู่บนเตียงในมุ้ง...บ้านของฉัน บ้านของฉัน

ด หนอน แผลง หญ้า ไมยราบ พื้นดินสะท้อนเสียงของทุกชีวิตก็กักก้อง

นอนอนนิ่ง สบตากับยอดไม้สั่งให้หยุดโบกโบย...นี่บ้านของฉัน!

My Home

Kham Phaka

I've just had my own home for two months.

I'd never dreamed of having a home once, not even a thought about it. I grew up in my grandparents' where cousins had come and gone. Sometimes, they stayed for a few days. At times, they disappeared for weeks. Watching the newly wed couples built their house in the compound, I always believed all along that I would end up the same way.

At the time, 'death' never crossed my mind.

I was happy when nobody was home. The house was in silence. Only the lychee branches that waved a little. The house was mine, completely. I enjoyed every inch of the house. I turned TV on all day long, drank soda, searched for grandma's money and planned for a luxurious lunch.

Little by little, I couldn't help imagine how nice it would be if everyone else were dead and I would have own this house on my own. The imagination grew even bigger. I would sell the ricemill that had always destroyed the morning fresh air and peacefulness.

The next day, I would get rid off grandma's items in her grocery store, from personal care products to unused wrap papers from so many years earlier and all those piles under the dust.

What else do I need to eliminate? Between the ceiling and the roof, there is countless number of pigeons living in for years. My grandpa used to lure them with marijuana. Generation after generation of the pigeon, I still can't figure out how their noise and those droppings had made my grandpa happy.

Then I would clear all the old stuff in the house. All the spiders would be wiped out, so did their webs. What could be happier than a clean house in the afternoon sunlight and the darkness of the night?

But how could all these things happen if nobody was not dead yet. When would they die, I kept thinking. The darkness came, the world was at peace again. The whole house was asleep. So did the ugly ricemill. At this hour, I never wanted the daytime ever again.

Unhealthy as she was, my grandma was small, thin and paid several visits to the hospital. She must have been the first. As my uncles and aunts were too young to be gone forever, I prayed that they moved out soon after their marriages. My only problem was my grandpa who had been so healthy despite the fact that he was the eldest member. My grandpa suddenly rubbed the dream of taking the house.

When would my grandpa die?

My dream came faster than expected. My healthy grandpa fell sick and eventually died, even before my unhealthy grandma. My mum drove home exhausted. "Your grandpa died at the hospital." Upon hearing it, I could not help but smiling a little. All

the most difficult problem had been solved unexpectedly.

After the cremation, we sold our ricemill. Without my grandpa, everything was easy. I became happier. What a year! My grandma fell ill a one month later. I found my grandma's body lay still in her bed one morning when I was trying to wake her up for breakfast.

As if the whole world fell apart, I almost heard the trees in the house sang at the cremation. Only some trees and I knew that the house would be quiet... soon enough. The morning clam stayed longer than usual.

My luck kept going. In less than a year, one of my uncles died of alcoholic problem. Other four uncles died of AIDS every year. I was real happy.

Oh, my house was now at peace. I never knew that you would come this fast!

One morning, the trees wave a little. Only a few stubborn pigeon are left on the roof. The house is in silence in broad daylight.

I'm finally alone in my home.

Ants, worms, insects, grass and trees. The sound of every life on earth is echoed.

Lie still, watching the trees and tell them to stop waving... This is my home!

Rama IX Art Museum Foundation

บ้านหลังที่สอง

ในฐานะที่มีโอกาสคลุกคลีกับหอศิลป์ตาตุ่มกว่า 8 ปี เริ่มจากเป็นที่ปรึกษา จนผลัดตัวมาเป็นผู้อำนวยการเกือบ 7 ปี ก่อนจะกลับมาเป็นที่ปรึกษาอีกครั้งในวันนี้ ไม่มีวันไหนเลยที่เราจะสงสัยว่า “ตาตุ่ม” นั้นเป็น “คนอื่น” วันเดือน ปี ผ่านไปอย่างรวดเร็ว ในขณะที่ทีมงานช่วยกันทำกิจกรรมทางศิลปะมากมาย สนุกก็มาก ท้อก็ไม่ค่อย เพื่อให้ได้อย่างที่คิดและทันเวลา เราใช้ชีวิตที่ “ตาตุ่ม” มากกว่าบ้านตัวเอง จนคนที่บ้านค่อนข้างบ่นบ้างบางครั้ง จะว่าอย่างไรได้ ก็ “ตาตุ่ม” เปรียบเสมือนญาติสนิท มิตรสหาย ที่นับวันก็ยิ่งผูกพันแน่นแฟ้นเกินจะทิ้งกันไปง่าย ๆ

การยุติกิจกรรมของ “หอศิลป์ตาตุ่ม” ที่ อาร์ ซี เอ ในเดือนสิงหาคม 2546 นำมาซึ่งความสับสนของสังคมศิลปะรวมทั้งทีมงานเองในขนาดของพื้นที่ที่ศิลปะมีน้อยแห่งนี้ ท่ามกลางบรรยากาศของวงการศิลปะร่วมสมัยในประเทศไทยที่ดูประมาทเสียเหลือเกิน อธิการสุญญาภาของการมีอยู่ของ “ตาตุ่ม” เกิดขึ้นเพียงไม่ถึงเดือน กระมิดที่ทีมงานและญาติมิตรได้เพียงสั่งสมมาบ้าง จึงช่วยให้เราได้พบที่ทางใหม่สำหรับ “เพื่อนเก่า” คนนี้ ภายใต้การอุปการะของผู้ปกครองคนเดิม หอศิลป์ตาตุ่ม วันนี้ ย้ายที่ตั้งมาอยู่ที่ อาคารบารุเชโรนา มอลล์ ถนนเทียมร่วมมิตร ย่านรัชดาภิเษก ใกล้กับศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย ด้วยความหวังว่าจะเป็นส่วนหนึ่งที่ช่วยเสริมให้ถนนวัฒนธรรม ซึ่งเป็นชื่อทางการของถนนด้านหน้าศูนย์วัฒนธรรม ได้แสดงความหมายอย่างแท้จริง

คิดกันอยู่นานว่า นิทรรศการและกิจกรรมเปิดหอศิลป์ตาตุ่มใหม่ น่าจะเป็นอะไร คนเรามากมองอะไรใกล้ตัว เราถอดวิชาความรู้ ความซึบซึ้นของทุกกิจกรรมศิลปะต่าง ๆ ออกไป ลดลงมาที่ความคิดและความรู้สึกพื้นฐานของสิ่งที่ผูกพันกับชีวิตและการเกิดใหม่ เราพบคำที่สั้น อ่านออกเสียงง่าย หูถึงกันบ่อยๆ และมีความหมายมากมายสำหรับเราเหลือเกิน “บ้าน” น่าจะเป็น “สิ่ง” ที่ทุกคนเคยสัมผัส และเป็น “สิ่ง” ที่เปิดโอกาสให้เราได้พูดคุย แลกเปลี่ยนกันได้อย่างหลากหลายและเป็นกันเอง

พื้นที่ที่ติดต่อกัน แม้ว่าจะได้รับการเชื่อเชิฐในเวลานั้น ศิลปินทั้ง 5 ท่าน ก็ตอบรับเข้าร่วมนิทรรศการอย่างไม่ลังเล พวกเขามองเลยความเป็นวัตถุสถาน ของ “บ้าน” ที่เราคุ้นเคย นำดินแดนและสนุกที่ได้เห็นพวกเขา นำเสนอ “บ้าน” ด้วยสิ่งที่เราคาดไม่ถึง (นี่คงเป็นสิ่งที่กลายางหนึ่งของศิลปะ ที่มีทุกกลายที่เราไม่อาจหยุดคิด) เราเห็นว่า บ้าน ในยุคโลกาภิวัตน์ น่าจะซับซ้อนกว่า บ้าน ในยุคก่อน ๆ จึงได้เชิญศิลปินต่างชาติในประเทศไทย เช่น Philippe Laleu (ฝรั่งเศส), Liliane Zumkern (สวิตเซอร์แลนด์) และศิลปินไทยที่พำนัก และเคยพำนักในประเทศตะวันตก อย่าง สมบูรณ์ หอมเทียนทอง (นิวยอร์ก, เยอรมัน - เยอรมัน, เลย์) และ สุวรรณี ลิ้มณีนี (เวียดนาม, ออสเตรเลีย - กรุงเทพฯ และ เชียงใหม่) รวมทั้ง คงศักดิ์ กุลกลางตอน ศิลปินไทยจากโคราช แดมาเขียนหนังสือและทำงานอยู่ในกรุงเทพฯ มารวมกันเปิดบ้าน

Liliane Zumkern ศิลปินหญิงคนเดียวในที่นี้ เขียนเชิญให้ผู้ชมทำความเข้าใจ กับ บ้าน ของ

เธอ ในวิดีโอ ชุด “Brain Washing 2004” บนผนังด้านหนึ่งของห้องแสดง เราได้เห็นมือหนึ่ง กำลังใช้แปรงขัดล้างวัตถุที่มีรูปทรงคล้ายสมองมนุษย์ มือเคลื่อนไหวช้า ๆ พร้อมกับ สีที่ค่อย ๆ ลอกจากพื้นผิว จากเหลือง เหลืองออกจนเห็นเป็นสีขาว แล้วก็แดง ดำ และสีทองในที่สุด ระหว่างการขัดถูอย่างเบื่อง่าย มีภาพการ์ตูนรูปผู้หญิง ผู้ชายในสถานการณ์ต่าง ๆ ของชีวิต แทรกเข้ามาอย่างรวดเร็วเป็นช่วง ๆ รูปเด็ก คนรับปริญญา งานแต่งงาน และอื่น ๆ ภาพเหล่านี้ ถูกหยิบยืมมาจากหนังสือการ์ตูนที่แพร่หลายในประเทศเยอรมัน เช่น “Schnipplbooch” และ “การ์ตูนญี่ปุ่น” และคนรับปริญญา การ์ตูนที่แทรกเข้ามา ทำให้ความน่าพิศวงของของการล้างสมองดูน่ากลัวขึ้น แต่ก็ชวนให้คิดต่อไปไม่ยอ ศิลปินสนใจเรื่อง ความทรงจำ และ ความหมายของประสาทสำนึกและจิตใต้สำนึกมาระยะหนึ่งแล้ว รวมทั้งมองว่า สมอง เป็นอะไร คือ บ้าน ที่แท้จริงของเธอ มีคนเคยพยายามอธิบายภาพเคลื่อนไหวที่ปรากฏอยู่ของ เธอ เธอ บอกว่า ภาพเหล่านี้ สามารถส่งผลกับการรับรู้ในจิตใจได้สำคัญอย่างยาวนาน สมองของมนุษย์เป็นวัฒนธรรมประสาทสัมผัส และความรู้สึกนึกคิดมากมาย ใครเข้างถึงสมองนี้เขาจะรู้เลยว่า มันทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในตัวบุคคล และขยายออกไปในสังคมกว้างได้มาก ๆ เท่านั้น สิ่งนี้เป็นอะไรวะที่มีการทำงานที่น่าพิศวง และน่าหวาดกลัวได้พร้อม ๆ กัน ทำให้มันถูกใช้เพื่อแสวงหาผลประโยชน์ที่ไม่ชอบธรรม

ศิลปินใช้สีเหลืองเป็นสีเริ่มต้นของการล้างสมอง เพราะสมองของเรา หลังจากเรียนจบด้านศิลปะที่ลิสบอนแล้วแล้ว เธอได้เริ่มทำงานโดยการจริงจังที่ลิสบอน ศิลปินมองว่า ชีวิตในปัจจุบันเต็มไปด้วยทางเลือกมากมาย จนทำให้เธอรู้สึกว่า เธอเองก็เหมือนถูกเลือก Washing นี้ จึงเหมือนเป็นการล้างล้างล้าง และถูกเจ้าให้มองสิ่งที่กำลังเข้ามาที่มีอิทธิพล ความคิด สิ่งที่มาเชื่อมโยงและดูยาก

ผลงานอีกชิ้นหนึ่ง ชื่อ Brain Control ซึ่งมีลักษณะเป็นหัวสมองกล วังได้ ด้วยการบังคับของ จินตภาพ ดูจะเป็นงานที่บอกเล่าความคิดของศิลปิน และวิพากษ์สังคมอย่างตรงไปตรงมา เป็นผลงานที่เขียนเชิญให้ผู้ชมมีส่วนร่วม หายใจและดูและคิดใจให้ได้มีโอกาสบังคับสมองให้วิ่งไปมาในทิศทางที่เราต้องการได้บ้าง ๆ ผู้ชมรับรู้สิ่งที่ศิลปินต้องการสื่อได้ไม่ยาก และไม่ค่อยมีใครอยากปล่อยใจไปเพื่อจะได้มีอิสระหาคะครอง เป็นผลงานที่วิพากษ์สังคมแบบอารมณ์ขัน และหอยกล้อกับธรรมชาติของมนุษย์

สำหรับสมบูรณ์ หอมเทียนทอง บ้าน คือที่พักพิงของสิ่งที่เขาผูกพัน บ้าน ที่เป็น รูป ปรากฏจากความหมาย ภาพวาด บ้าน หรือ จิตวิญญาณ ในห้องนิทรรศการ สมบูรณ์ นำจำลองพื้นที่ของ หอศิลป์ตาตุ่ม ที่ถนนวิภาวดีรังสิต อำเภอเมืองนคร จันทบุรีเลย ซึ่งประกอบด้วยโต๊ะอาหาร 2 ชุด ชุดใหญ่สำหรับตัวเขา ภรรยา และลูก 2 คน ส่วนชุดเล็ก สำหรับลูกทั้ง 2 ในบางเวลาของเดิม บนผนังบนภาพเขียน 2 ชิ้น ชิ้นแรกเขียนเมื่อ 17 ปีที่แล้วที่ประเทศเยอรมันเมื่อครั้นคิดถึงบ้านบ้านตัวเอง ชิ้นหนึ่งเพิ่งเขียนขึ้นเมื่อเดือนธันวาคมปีที่แล้ว ในความคิดคำนึงเดียวกัน บางเวลา บางสถานที่ แต่สัมพันธ์กัน

ศิลปินทำงานและใช้ชีวิตอยู่ต่างประเทศ (เยอรมนี) มา 20 ปี ความคิดที่จะได้มีโอกาสมาสร้างบ้านและที่ทำงานให้ตนเองและเพื่อนในประเทศไทยติดอยู่ในใจของเขาเสมอมา

เป็นการรอคอย และเฝ้าดูการเติบโตของความคิดที่ได้ก่อร่างเป็นรูปธรรมอย่างหนักแน่นและอดทน แม้ในห้องแสดงจะมีเพียงวัตถุไม่กี่ชิ้นจัดวางอยู่ แต่ผู้ชมก็สามารถสัมผัสถึงความเคลื่อนไหว และชีวิตที่เป็นส่วนหนึ่งของตรงนั้น เป็นพื้นที่ส่วนตัวของศิลปิน แต่ก็สามารถแปรเปลี่ยนมาเป็นประสบการณ์ส่วนรวมได้อย่างน่าสนใจ

ความสัมพันธ์ที่อบอุ่นของสมาชิกในครอบครัว และความทรงจำเกี่ยวกับประสบการณ์นี้ ได้มีการถ่ายทอดอย่างงดงามในผลงานทั้ง 2 ชุดของคงศักดิ์ กุลกลางตอน ด้วยพื้นฐานของการเติบโตนอกเมืองใหญ่ อย่างจังหวัดชัยภูมิซึ่งยังดำรงลักษณะวัฒนธรรมพื้นถิ่นอยู่มาก คงศักดิ์ เลือกใช้วัสดุพื้นถิ่นอย่างผ้าขี้ไต้ ผ้าจีน เตาดินเผา มาสร้างเป็นประติมากรรมผลงานชุดแรกเป็นผ้าขี้ไต้หนึ่งแขวนอยู่บนผนัง โดยซ่อนโคมไฟไว้ด้านใน ทำให้ดูเย็น ๆ เหมือนเป็นโคมไฟประดับ แต่เมื่อผู้ชมได้ขยับเข้าไปใกล้ มองผ่านรูของผ้าขี้ไต้ด้านหนึ่งก็จะเห็นลวดลายของลวดลายคนยืนเรียงกัน บนเฟอร์ที่เป็นผ้าดูลายพื้นบ้าน ในขณะที่ผ้าขี้ไต้ชิ้นหนึ่งจะบรรจุภาพร่างของคน 2 คนยืนคู่กัน คงเขาได้ไม่ยากว่ารูปแรกแทนภาพสมาชิกครอบครัว ในขณะที่รูปที่ 2 เป็นรูปคู่ของต้นกำเนิดชีวิตในรูปแรก ในส่วนของทางเลือกวัสดุ นอกจากรูปทรงที่สวยงามแล้ว ผ้าขี้ไต้เป็นสัญลักษณ์ที่ชัดเจนของวิถีชีวิตไทย ว่าอยู่เรื่องการกิน ลักษณะความเป็นอยู่ในบ้าน การจับผ้าขี้ไต้มาวางคู่กันบนผนังแทนการวางโคมไฟ ๆ บนพื้นราบ ทำให้นึกไปถึงรูปทรงของนม แลที่ซ่อนไว้ดูอบอุ่น องค์ประกอบเหล่านี้คงไม่ใช่มองอย่างง่ายอย่างแน่นอน

นิทรรศการชิ้นนี้เป็นของคงศักดิ์ เป็นรูปทรงของเขา 3 เตา ที่หล่อด้วยปูน แต่มีลักษณะเป็นศีรษะของ ชาย หญิงและเด็ก มีลักษณะงูพันดินเผา ที่ใช้ในครัวเรือนในสมัยก่อน ที่ยังสามารถพบเห็นได้ในต่างจังหวัด วางทั้งอยู่บนโต๊ะที่เป็นฐานมี 2 ตัว ใหญ่และเล็กกัน ที่มีลักษณะพิเศษตรงที่ขาข้างหนึ่งใช้ร่วมกัน ผลงานทั้ง 2 ชิ้น ของคงศักดิ์มองง่ายตรงไปตรงมา แต่ก็แสดงให้เห็นถึงความพยายามของคน ๆ หนึ่งที่จะสืบค้นความเข้าใจความเป็นตัวตน ที่มาจากองค์ประกอบต่าง ๆ ในชีวิต งานอาจจะดูเรียบง่าย ๆ แล้ว ก็เต็มไปด้วยมโนทัศน์กับตัวเองของศิลปินดังกล่าวยังเป็นระยะ

จากทุกคน Philippe Laleu ใช้ประสบการณ์ของผู้อื่นในการค้นพบตัวเอง ในผลงานชุด Blind Love Song 2003 ศิลปินบันทึกภาพ หญิงตาบอดกำลังร้องเพลงแลกปัจจัยรับถนอมพระราม 1 ใกล้ ๆ ทางขึ้นรถไฟฟ้า BTS ตรงสถานีสยาม เขาประทับใจเสียงร้องของผู้หญิงคนนี้ จนอดไม่ได้ที่จะกลับไปบันทึกภาพเธอไว้อีกครั้ง ถึงแม้จะฟังภาษาไทยไม่ทั้งหมด แต่ Philippe รู้ได้ว่าเนื้อคือ “Love Song” มันน่าฟังมากสำหรับ Philippe ที่เหงาเพราะ ๆ โรแมนติกแบบนี้ สามารถหล่นกระจ่าย แจกจ่ายอยู่บนท้องถนนในกรุงเทพฯ ที่ความอื้ออึงและวุ่นวาย ข้างไม่เอื้ออำนวยให้เกิดความสุนทรีย์เอาเสียเลย ประสบการณ์แห่งความประทับใจเล็ก ๆ เพียงเท่านั้น ก็เพียงพอสำหรับความเป็น บ้าน ของศิลปินฝรั่งเศส ที่มาอยู่เมืองไทยกว่า 6 ปี อย่างเขา ในความต่างของความเป็นคนมีบ้านศิลปิน กับสภาพที่ดูเหมือนคนไร้บ้านอย่างผู้บอดไม่ทราบชื่อคนนี้ มีความเป็นอยู่ตรงที่ เขาต่างก็เป็นศิลปินสร้างสรรค์ความสุข กระตุ้นจิตสำนึกผู้พบเห็นได้เช่น หากบ้านคือความอบอุ่นในจิตใจ การตระหนักในคุณค่าที่มีอยู่ในทุกสิ่ง แม้สิ่งนั้นอาจ

จะดูต่ำต้อย บ้านก็สามารถอยู่ได้ในทุกที่

ในนิทรรศการครั้งนี้ ผลงานของสุวรรณี ลิ้มณีนี ไม่เพียงแต่จะท้าทายการรับรู้ของผู้ชมเกี่ยวกับความหมายของคำว่า บ้าน เท่านั้น แต่ยังทำให้เกิดคำถามว่า ศิลปะคืออะไรกันแน่ การวาดและการรักษาอาการเจ็บป่วย และการปวดเมื่อยร่างกายด้วยการประคบสมุนไพรนั้น อยู่กับคนไทยและคนเอเชียมาแต่โบราณ แล้วมันเป็นศิลปะอย่างไรได้ นั่นคือ คำถามแรกของผู้ชมหลายท่านที่ได้ไปประสบการณ์ด้านการดำเนินกิจกรรมทางศิลปะของสุวรรณี ด้วยการวาดแผนโบราณให้กับผู้เข้าชม

สุวรรณี นับเป็นศิลปินไทยคนแรกที่ทำงานศิลปะโดยใช้การวาด เป็นเวลากว่า 7 ปี ที่เขาตระเวนทำกิจกรรมนี้ ในพิพิธภัณฑ์ หอศิลป์ และสถานที่สำคัญทางศิลปะต่าง ๆ ในยุโรป โดยมีกรุงเทพฯ ออสเตรเลีย เป็นที่พำนักหลัก สุวรรณี สนใจในปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นด้วยการสัมผัสระหว่างผู้คน โดยปราศจากการปรุงแต่ง เป็นการสัมผัสปัจจุบันทันที สดการใช้วัสดุมาเป็นสื่อการแสดงออกอีกต่อไป แต่เน้นที่การเพ่งพินิจกับประสบการณ์ที่เกิดขึ้นกับตัวเองเท่านั้น แนวคิดนี้สัมพันธ์กับปรัชญาทางพุทธศาสนา จะโดยตั้งใจหรือไม่ก็ตาม อาจถือได้ว่าเป็นความพยายามที่จะใช้ศิลปะเพื่อการเข้าถึงธาตุแท้ของตัวตน และจิตวิญญาณอย่างหนึ่ง รวมไปถึงความสัมพันธ์ที่ดีของผู้คนในสังคม ในเชิงพัฒนาการทางศิลปะก็ถือว่าเป็นความพยายามของศิลปินที่จะวิวัฒน์ให้เกิดวิธีการสื่อสาร หรือภาษาในการแสดงออกทางความคิดและศิลปะแบบอื่น ๆ ที่พ้นไปจากการสร้างงานที่เป็นวัตถุเพื่อนำไปติดผนังบ้าน แล้วแยกผู้คนให้อยู่ในบ้านของตัวเอง โดยขาดปฏิสัมพันธ์ต่อกัน

ต้องถือว่าปฏิบัติการวาดในนิทรรศการ บ้าน ครั้งนี้ เป็นการกลับมาที่ต้นกำเนิดของแหล่งปฏิสัมพันธ์แบบถึงเนื้อถึงตัว ที่พบอยู่ทั่วไปตามวัด และโรงวาดแผนโบราณต่าง ๆ ในประเทศไทย เป็นสิ่งที่เห็นอยู่จนชิน จนอาจทำให้เราลืมเพ่งพินิจถึงสาระที่แท้จริงของกิจกรรมนี้

จะเห็นได้ว่า ผลงานของศิลปินทั้ง 5 ท่าน มีความแตกต่างและหลากหลายอยู่มาก พวกเราได้พิสูจน์ให้เห็นว่า คำว่า “บ้าน” สั้น ๆ คำนี้ กินความหมาย เกินกว่าจะหาคำจำกัดความเดียว ๆ มาอธิบายได้ บ้านเป็นทั้ง รูปธรรม และนามธรรม ที่มีคุณค่าและความหมายแตกต่างกันไปตามประสบการณ์และมุมมองของแต่ละบุคคล

เราเชื่อว่า บ้าน เป็นสิ่งที่ทุกคนปรารถนา อาจไม่ใช่สิ่งก่อสร้าง วัตถุใหญ่โต หรืออุดมการณ์ยิ่งใหญ่ แต่อย่างน้อยเป็นหัวใจจิตวิญญาณที่แตกต่าง หลากหลายได้พักอาศัย เจริญงอกงามตามสภาพ ดังเช่นที่เราได้พยายามมาตลอดกับบ้านหลังแรก และหวังว่าคงจะคงรักษาสิ่งนั้นเอาไว้ได้ ในบ้านหลังที่สอง ถึงแม้ว่าจะมี หลังที่สาม สี่ หรือห้าตามมาในอนาคต ก็ยังพอจะรู้อยู่บ้าง ว่าบ้านเราอยู่ที่ไหน

ลักขณา คุณาวิทยานนท์

New Home

More than eight years with Tadu Contemporary Art from an advisor to its director and back to the advisor again have I never thought that this place was just "something". It was like our second home where we worked, ate, had fun with and of course could never leave.

The halt of Tadu activities at RCA in August 2003 brought disappointment to members in the art society. Thanks to the help and support from the old friends, Tadu Contemporary Art has now moved to Barcelona Motor Building on Tiamruammit Road, close to the Thailand Cultural Centre in Ratchadapisek area, with the hope of being a part of the "Street of Culture".

It has been long thought of the concept of the re-inauguration. We have finally agreed on simple concept that we can feel and talk about. "Home" should be the one. Fortunately, five artists accepted our invitation without hesitation.

We could not even wait to see their home presentation. Besides, we thought that the definition of "home" in the globalization should be more complicated than ever. So we also invited some artists-in-residence in Thailand to this exhibition as well. Those include Philippe Laleu (French), Lillane Zumkerni (Swiss) and some Thai artists who have lived or used to live in western countries such as Somboon Homthianthong (Munich, Germany Chiang Khan, Loei), Suwan Laimanee (Vienna, Austria Bangkok and Chiang Mai) and Kongsak Kulklangdon local artist from Korat but studied and now works in Bangkok.

Lillane Zumkerni

The only lady artist in this event with her "Brain Washing 2004" On one side of the walls we see a couple of hands washing something like a human brain with a brush. The hands start to move slowly with colors of the hands changing from yellow, white, red, black and finally gold. Suddenly emerge pictures of a girl cartoon, men in various life situations, a kid, graduation day, wedding day, and etc. Some of those pictures are borrowed from certain popular cartoon books such as German Schnipplbuch, Japanese and American.

She uses yellow as a starter to wash brain as she sees that our lives seem to be filled with choices which after all lead to no way out Brain Washing then seems that she is asking questions and pushing the viewers to think about things that influence our thoughts.

Brain Control

Mechanic brain that moves with a remote control reflects the artist's thoughts and strong comments on our society. This work piece attracts viewers most. They can use the remote control to move the brain to where they want but don't want to lose the control when having it. It is the way to criticize our society with humor and to tease the human nature.

Somboon Homthianthong

To Somboon, home without a feeling can be only a material that he is not bound to. In this exhibition, he modeled the dining room in his house on Khong River, Amphur Chingkhan Loei province. The dining room consists of two dining tables the bigger is for him and his wife and the smaller his two kids. On the wall mounted two pieces of paintings one was painted with his nostalgic thought 17 years ago in Germany and the other last December. Two pictures are created at

different time and places but related to the same thought.

Somboon had lived in Germany for more than 20 years and always looked forward to working and living in Thailand. Despite only a few objects were presented in that hall, viewers could also feel the movement and life.

Kongsak Gulklangdon

Bound to his childhood background from the suburban area like Chaiyapoom, Kongsak prefers to use certain local materials such as bamboo food covers, traditional tube skirt and pottery kiln to make a sculpture.

The first piece sculptured a pair of bamboo food covers on the wall hidden with a light lamp. With a close look through a food cover, we can see a figure of a group of people standing on a locally designed traditional skirt. While on the other cover stood a couple of people. We can assume from the artwork that the former group of people is family members while the latter the parents. The composition of the picture materials, light, etc. reflects his intention so well.

Kongsak's other piece is a sculpture of three cement kilns with figures man's, woman's and boy's heads. On top are some kitchen utensils in the old use. Underneath the heads are two tables bigger and smaller sharing two legs together. His pieces of work reflect his attempt to make self-understanding.

Philippe Laleu

Unlike others, Philippe Laleu used some of his own experience to himself. In the Blind Love Song 2003 Video he recorded a blind woman sitting on Rama I Road close to BTS Siam station singing songs in exchange with money. Though not being able to understand completely Thai he was impressed and figured out that she was singing a love song. They share one thing in common as artists; they share their happiness to people all around.

Suwan Laimanee

In this exhibition Suwan would not only challenge viewer's perceptions on home but also ask what art actually is. How can Thai traditional massage be an art?

Suwan was the first Thai artist wandering around places such as museums, art galleries, etc., in Europe more than seven years rendering massage. He was first interested in the interaction towards the touch between two people. Whether or not this is related to Buddhism Philosophy, it can prove development in art when it shows attempt to getting into heart and soul of people.

"Home" to five different artists bears more than one meaning depending on each experience and perception. However home is where the heart is and where everyone wants to have

Luckana Kunavichayano

สมบูรณ์ หอมเทียนทอง

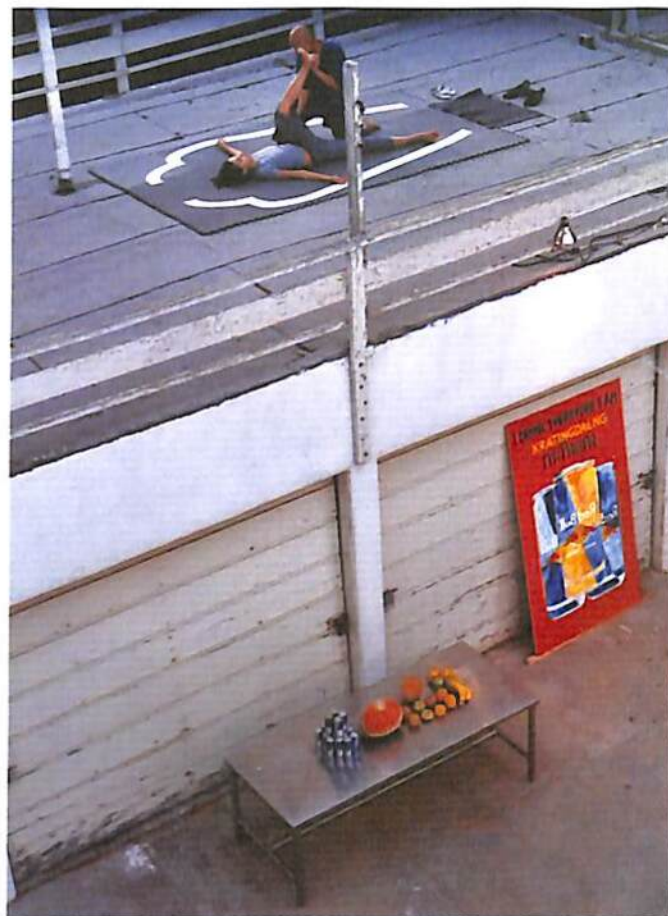
Somboon Horntientong

บ้านเรือนจริง 2547

โต๊ะกินข้าว 2 ตัว, เก้าอี้ 6 ตัว, ภาพเขียน 2 ภาพ

Real Home - Baan Ruan Ching 2004

2 Dining Tables, 6 Chairs, 2 paintings

สุวรรณ ลัยมณี

Suwan Laimanee

ชุดประคบสมุนไพร 2547

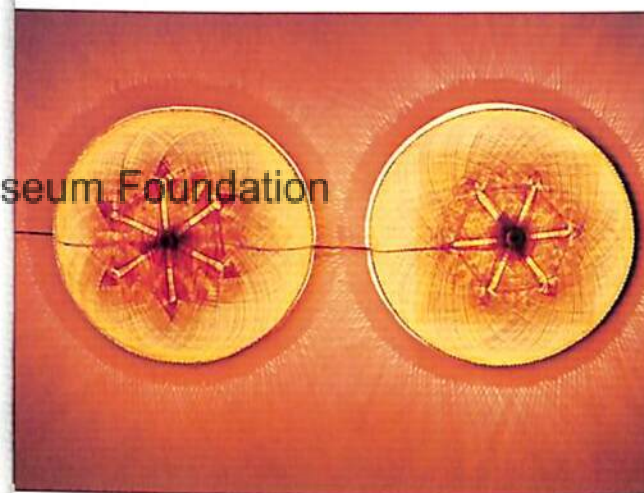
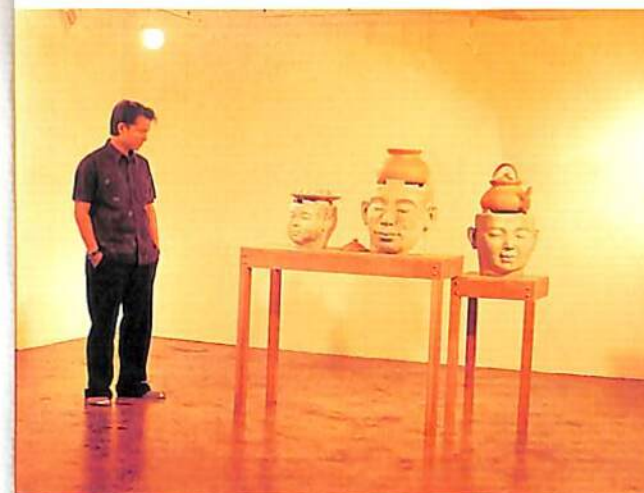
สมุนไพร 29 ชนิด, อะครายลิกบนผ้า และหม้อดิน

Herbal compress - prakop 2004

29 different kinds of herbal, acrylic on cotton and terracotta

Rama IX Art Museum Foundation

คงศักดิ์ กุลกลางดอน

Kongsak Gulglangdon

บ้าน (อิมมูญ) 2545 เพิ่มเติม 2547

สื่อประสม, หล่อปูนซีเมนต์ ภาชนะดินเผาและประกอบไม้

โต๊ะไม้ 3 ขา 2 ตัวขนาด 45 x 110 x 92 ซม.

และขนาด 45 x 45 x 80 ซม. ยังไม่รวมภาชนะ

Merit Home 2002 / 2004

2 three legged - tables, 3 Cement Casted Stoves, terracotta kitchenutensils
(45 x 110 x 92 x cm. And 45x 45 x 80 cm.)

ครอบครัว 2547

สื่อประสม, ผ้าซีไมไฟ หลอดไฟ และเขียนด้วยบนพรหมผ้า

ผ้าซีไมไฟ 60 x 60 x 24 ซม. 2 อัน

The Family 2004

2 bamboo Fah - Chee (food covers), 2 light bulbs,
white cotton - thread stuck on 2 sarong frames

Philippe Laleu
Blind Love Song 2003
 VDO, 1 song (60 minutes)

Liliane Zumkemi
Brain - Washing 2004
 DVD, 4 minutes.

Somboon Hormtientong

- 1949 Born in Bangkok, Thailand.
- 1968-70 Studied at Poh Chang College, Bangkok, Thailand.
- 1968-73 Studied and worked with Tang Chang, Bangkok, Thailand.
- 1973-79 Studied at the Academy of Fine Arts, Munich, Germany as a Master student of Prof. Robert Jackobsen.
- 1979 M.A. The Academy of Fine Arts, Munich, Germany.
- 1981 Scholarship from the City of Munich, Germany.
- 1984 "Förderpreis" from the City of Munich, Germany.
- 1989 Invitation and support from Goethe-Institut in Bangkok for exhibition in Thailand.

Selected Exhibition

- 1974-88 Kunstsalon, Munich, Germany.
- 1979 "Junge Akademie" Kunstverien, Munich, Germany.
- 1983 Ausstellung der Jurgen Ponto Stiftung, Kunstverein, Frankfurt, Germany.
- 1984 "So zu sehen" Künstlerwerkstatt, Munich, Germany.
- 1985 "Das andere Land" Moving Exhibition
- 1989 "Die Arroganz des schnellen Schrittes" Kunstlergalerie, Munich, Germany.
- 1990 Kunstlerische Gestaltung der Eingangshalle des Bauamtes Munchen, Munich, Germany.
- 1991 "Works on paper by artists from Munich", The Machine Shop Gallery.Cincinnati, Germany.

Solo Exhibition

- 1975 Gallery Bao, Munich, Germany.
- 1979 Alternative Gallery, Munich, Germany.
- 1980 Autoren Gallery, Munich Germany.
- 1981 Stadtische Galeria im Lenbachhaus,Munich, Germany.
- 1986 Gallery Anais, Munich, Germany.
- 1988 Gallery Helmut Legar, Munich, Germany
- 1989 Gallery Helmut Legar, Munich, Germany.
- The National Gallery, Bangkok, Thailand.
- 1991 Gallery Helmut Legar, Munich, Germany
- 1992 Gallery Bereiteranger, Munich, Germany.
- 1993 Gallery Anais, Munich, Germany
- Gallery Matthias Kampl, Munich, Germany
- 1995 "The unheard Voice", The National Gallery, Bangkok, Thailand.
- "The unheard Voice", Chiangmai University, Chiangmai, Thailand
- "The Mekong River", CON - tempus Exhibition Hall, Bangkok, Thailand
- 1996 Gallery Anais, Munich, Germany.
- 1997 "Das Lied" The National Gallery, Bangkok, Thailand
- 1998 Gallery Anais, Munich, Germany
- 1999 Numthong Gallery, Bangkok, Thailand
- "DerMekong" Heidelberger Kunstverein, Heidelberg, Germany
- 1998 "Abstract Color" Surapon Gallery Bangkok, Thailand.

บ้านเรือนจริง"

ร่างกายก็เปรียบเสมือนบ้านหลังหนึ่ง เราอาศัยเรือนกายเป็นบ้าน นับแต่มีลมหายใจและทุกเวลาแห่งชีวิตตราบนวาระสุดท้าย วันนี้น้ำที่ เป็นเรือนกายของผมมาอยู่ในบ้านอีกหลังหนึ่งที่เป็นบ้านเรือนจริง ผมเข้าใจว่า บ้านเรือนจริงเป็นต้นเรือนกาย เรือนกายได้เป็นผู้ก่อให้เกิดคำว่า "เพื่อน" ในเรือนจริง และได้อาศัยไว้สำหรับพักพิง และที่นี้ก็เป็นบ่อเกิดแห่งกิจกรรมของชีวิต

ความไฝฝันของคนทำงานศิลปะ คือมีบ้านหลังให้กับงานศิลปะได้มีที่อยู่อาศัย บ้านเรือนจริงของผมไม่ได้มาด้วยการหาซื้อ ไม่ได้เลือกสรรจากที่มีขายแบบสำเร็จรูป บ้านเรือนจริงหลังนี้เกิดจากสิ่งที่ต้องการ ค่อยๆก่อร่างขึ้น ได้เห็นการขึ้นในทุกๆขั้นตอนอย่างใกล้ชิด บ้านเรือนจริงหลังนี้เปรียบได้ดังการทำงานศิลปะ เราเฝ้าดูการเติบโตของมัน มีเรื่องราวหลากหลาย มีความยุ่งยาก มีความกดดัน มีรายละเอียด และก็ค่อยๆคลี่คลายไปสู่ความลงตัว เปรียบเทียบได้ดังวีดังครรภ เธอรับรู้ด้วยความรู้สึก ตั้งแต่ทารกน้อยก่อตั้งในครรภ์ของเธอ ความกิน การรับรู้ การเปลี่ยนแปลงเคลื่อนไหว เหมือนดังภาษาทางใจซึ่งสื่อสารทางมารดาและบุตรน้อย

วันและเวลาที่เรารอคอยบ้านเรือนจริง ผมและผลงานที่ได้รับรทุกเดินทางมางแดนไกล เราเปรียบได้ดังผู้พลัดถิ่น เรามีความผูกพันและรอคอยสิ่งเดียวกัน เราอยู่กันอยู่คนเดียวดาย ปรับทุกข์สุข ด้วยเสียงที่ซ่อนตัวในความมืดมิด เพื่อสร้างกำลังใจและความอบอุ่นให้เกิดขึ้นในเรือนกายของผม เพื่อที่จะบรรลุทำการกิจนี้เพื่อเราให้สำเร็จ

บ้านเรือนจริงหลังนี้ ในเวลาแห่งการเริ่มต้นเพื่ออยู่อาศัย มีเพียงผมและตัวงานศิลปะที่หลากหลาย เราอยู่ท่ามกลางความเงียบสงบ มีแม่น้ำโขงเป็นเสมือนดังเพื่อนข้างเคียง เราได้อยู่กับความโดดเดี่ยวช่วงระยะหนึ่ง ด้วยความอดทนและรอคอยและเวลาที่เดินผ่านข้ามปีและปี ณ เวลานั้นบ้านเรือนจริงหลังนี้ ได้มีสมาชิกเพิ่มขึ้นโดยเป็นครอบครัวที่มีภรรยาและบุตรน้อยทั้งสามร่วมอาศัยอยู่ บ้านเรือนจริงที่รับผมก็คือ ผลงานศิลปะชิ้นที่สำคัญยิ่งผลงานหนึ่ง ได้เห็นการพัฒนาการมีรายจ่ายตามกาย คุรตั้งชีวิตที่ใช้สัมผัสวันต่อวัน เรามีการสื่อสารที่ใกล้ชิดกันตลอด ผู้ที่มาเยือนบ้านเรือนจริงเขาจะรับรู้เรื่องราวของเรามากผ่านการงานของชีวิตหรือเหล่าแมกไม้ที่ได้เติบโตใหญ่มาพร้อมกับเรา อันเป็นองค์ประกอบของที

ถ้าจะกล่าวว่าทุกองค์แห่งบ้านเรือนจริงคือจิตวิญญาณของผมก็คงจะไม่ไกลเกินบ้าน" จึงเป็นผลงานศิลปะ เป็นสาระแห่งชีวิตที่ยังสร้างไม่เสร็จสมบูรณ์ ตราบใดที่เรายังมีชีวิตและลมหายใจอยู่

พ. 47

ผลงานที่ผ่านการบันทึกและเรียบเรียงโดย คุณรัชดา ธนาพร

"My True Home"

Body is like a 'house' where we live in since our first breath till the last moment of our life.Today my body has a new home, a true home. The body has crated 'friend' in the new home, and lives in it. And this is where activities of life happen.

The dream of anybody working on art is to have a home for his or her works of art. My home was not gained by a purchase nor built from any ready-to-built blueprint. The home was built under my close attention. Compared home to a piece of art, we watch it growing up, changing, and getting complicated and then to completion. Compared home to a pregnant mother, she feels the embryo and the bound and movement that links the mother and the child.

Days and nights that we have been waiting, my work and I traveled from faraway land are like strangers here. We share the fate. We communicate with sound hidden behind the silence.

At new home, there was only I and the works of art in the silence. We had Maenam Khong (Khong River) as our neighbor. We lived a lone for a while. Days became weeks, then months. Later we welcomed more family member in the same house. Home, for me, is a piece of art under my close intention.

Our guests will learn our story through works of art, object and trees that have grown with us.

To say "every inch of the home is my soul" is not an exaggeration. "Home" is a piece of art that will never be complete as long as I have my breath.

12 February 2004

The conversation is recorded and rewritten into an article by Ratchada Thanaporn.

Rama IX Art Museum Foundation

